

програма и действия. Известно е, че представителството на българите в административните органи на локално равнище е въпрос обвързан освен с параметрите на местното самоуправление, още и с идеята за автономия, на първо време в административните дела. Като съставители на изложението до великия везир от 1860 г. г-р Табаков сочи двама сливенски общественици - член-секретаря на общината Панайот Минков и Димитър Хаджикостов³¹. Първият от тях - забележителна личност, проявен тъкмо в легалното русло. Анализът на изложението от 1860 г., за чието съдържание съдим от в. „България“, не потвърждава категорично дали негов авто е П. Минков, наречен от г-р Табаков „душа на Сливенската община“. Не изключваме и известна редакторска намеса в текста, преди неговото обнародване с оглед засилване на въздействието. Поместването му във вестника на Драган Цанков навежда на мисълта, че навярно в съставянето или най-малко в придвижването на изложението са намесени сливенци, измежду симпатизиращите на униатското движение.

За живото участие на сливенци в мирния натиск на нацията на легалния фронт говори и друг ярък документ - прошение от февруари 1861 г. В него сливенци акцентуват върху законността на искането за независима българска йерархия и настояват за правителствена санкция, която да узакони фактическото откъсване на народа ни от общността на „рум-миллет“. Това единодушно народно желание, по думите на сливенското прошение, е „законно и до точка съгласно с буквата и смисъла на подарения ни от щедрата милост на Н. Величество Хати Хумаюн“. По-нататък в документа се обосновава, че „според провъзгласеното равенство на населението в държавната империя“ българският народ следва да „се припознава под собственото си име булгар миллети, а не рум-миллети и да си има припозната своя духовна йерархия, независима от кое да е друго народно и друговерно свещенство“. И още една от „правдините“, на които народът се надява, е „да си има свой миллет-баши в лицето на свое духовно началство“³². Тук претенциите за граждански началник и Смесен или Мирски съвет са премълчани, което е обяснимо като имаме пред очи остротата на сблъсъка с Цариградската патриаршия в тоя момент, налагащ дипломатичност и компромиси спрямо светската власт.

Въпреки спазения в прошениято висок стил, издържан формално във верноподанически тон, сливенци напомнят, че решението на църковния въпрос не бива да се протака повече. Негвусмислена е настойчивата им молба Високата порта да позволи „щото българските представители с(ъс) своите духовни началници да си уредят своя духовна йерархия и да изберат свой миллет-башия и свещеноначалник, който да се припознае от царското правителство“. При това в прошениято изрично се потвърждават правомощията на избрания от Сливенска околия (каймакамлък) народен представител. Името му не е упоменато, но става дума за Ив. Добровски. От тук може да се предположи, че изготвянето на документа е съгласувано с действащите в Цариград радетели по народното дело. Съставител на прошениято от февруари 1861 г. е Панайот Минков. Според поясненията на г-р Табаков, който отпечатва цялостно документа, той е открил цитирания екземпляр сред неговите книжа.

Сливенци дават пример и с участието си в острите форми на легалнополитическата борба. Първ по рода си е организиранят на 23 януари 1872 г. от черковната община в града митинг против заточването на българските архипастири. Това става само два дни след като по искане на Патриаршията и със заповед на правителството Панарет Пловдивски, Иларион Макариополски и Иларион Ловчански биват изпратени на заточение в Измид. Бързината, с която откликват сливенци на този несправедлив акт, се дължала на съобразителността на техния съгражданин Ст. Стефанов, който телеграфирал от Цариград за случилото се още в момента на заточването на владиците. Сливенските общински дейци М. Гюлемезов, П. Минков, Ст.